

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ

[Παράδοσις]

CHARLES MOGET

Ὅχι μακρὰν τοῦ χωρίου Βατανγυ-
βίλλης, ἐν Νορμανδία, ὑπάρχει βαθεῖα
δεξάμενή, μὴ στειροῦσα οὐδὲ κατὰ
τὴν μεγίστην ξηρασίαν, ἀφ' ἧς ὅμως
μετ' ἀποστροφῆς ἀρδεύονται. Αἱ νεά-
νιδες δὲν θ' ἀπετόλμων νὰ διέλθωσι
νόκτα τὴν πρὸς αὐτὴν φέρουσαν χλοε-
ρὰν ὁδὸν καὶ συχνάκις ὁ χωρικός, καὶ
ὁ μᾶλλον στρώτικός, ποιεῖται τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ καὶ ἀποκαλύπτει τὴν
κεφαλὴν παρατηρῶν αὐτήν.

Ἄλλοτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πρὸ
διακοσίων ἴσως, νέα κόρη τοῦ χωρίου,
ἡ Μαργαρίτα, χάριεν καὶ γλυκὺ παι-
δίον, ἤρχετο καθ' ἐκάστην σχεδὸν νὰ
πλύνῃ ἐνδύματα καὶ νὰ δρέπῃ κυανᾶ
καὶ λευκὰ ἀνθύλλια, λούοντα τὰς
εἴξας των ἐν τῇ πηγῇ ἐκείνῃ, δι' ὧν
ἐπλήρου τὴν ποδιὰν της, ὅπως πλέξῃ
στεφάνους καὶ ταινίας. Ἡμέραν τινὰ
συνήντησεν αὐτὴν ἐκεῖ νεανίας περιβε-
βλημένος πλουσίαν ἐνδυμασίαν.

— Ὡραία κόρη, τῇ εἶπε μειδιῶν
ἠδέως, τί κάμνεις αὐτοῦ μόνῃ, οὕτως
ἐργαζομένη; — Αἱ ὦραι αὐταὶ χεῖ-
ρες εἰσὶ καταδεδικασμένας εἰς τὴν
βάνανσον ἐργασίαν, καὶ ἡ μακρὰ αὐτῆ
κόμη δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ προ-
σιδέετο ἐντὸς χρυσοπλέκτου δικτύου,
ἀντὶ νὰ καταβαίνει ἀτημέλητος ἐπὶ
τῶν ὤμων σου;

Ἡ Μαργαρίτα ἤκουεν. Ἀπὸ δεκαεὶς
ἐτῶν, ἅτινα εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐ-
δεμίᾳ φωνῇ ὁμοία εἶχε πληξεί τὰς ἀ-
κοὰς της, οὐδὲν πρόσωπον νεανίου τῇ
εἶχε φανῆ τὸσον ὦρατον, οὐδὲν βλέμμα
τὸσον συμπαθὲς ὅσον τὸ τοῦ ἀγνώστου.

Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν νε-
ανίδων ἄδυσσοι, εἰς τὰ ἄδυτα τῶν
ὁποίων ἀδυνατεῖ νὰ διεισδύσῃ ὁ ὀ-
φθαλμός. Συχνάκις μία λέξις ἀνεπίσσει
καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀφελῆ μυστήρια
ἀναριθμητὰ. Ἡ ὄνειροπόλος φαντασία
τῆς Μαργαρίτας ἔκαμεν αὐτὴν νὰ δι-
τῆ ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ,
ὡσεὶ ἀστραπὴν φωτίζουσαν εὐρείαν πε-
διάδα: ἠδονὴν, πλοῦτον, εὐτυχίαν,
τὰ τρία αὐτὰ φαντάσματα, ἅτινα δι-
ώκαμεν πάντοτε χωρὶς ποτε νὰ τὰ
καταφθάνωμεν, αὐτὴ τὰ ἐνόμισεν ἡ-
νωμένα εἰς μίαν μόνην λέξιν ἠδύνου-
σαν τὴν καρδίαν: — Ἐρως.

— Αὐθέντα, ἀπεκρίνατο αὐτῇ, δὲν
καταλαμβάνω τί ἐννοεῖτε.

— Εἶσαι ἡ ὦραιότερα κόρη, ἀφ' ὅ-
σας ποτε εἶδον, ὑπέλαθε μετ' ἔρωτος
ὁ ἀγνώστος; οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι ἰδὼν σε
σὲ ἠγάπησα!

— Αὐθέντα, νὰ λέγετε τοιαῦτα εἰς
ἐμὲ, πτωχὴν κόρην, ἧτις δὲν σὰς γνω-
ρίζει, εἶναι κακόν! πολὺ κακόν! θέ-
λετε νὰ με ἀπατήσετε!

— Νὰ σε ἀπατήσω, ὄχι! ὄχι! ἀλλὰ
νὰ σοὶ δώσω εὐτυχίαν καὶ πλοῦτον,
Μαργαρίτα!

— Ἡξέυρατε τὸ ὄνομά μου!

Παράδοξον μειδιᾶμα ἐπέσπρη ἐπὶ
τῶν χειλέων τοῦ εὐπατρίδου.

— Βλέπων σε τὸσον τρυφερὰν, τό-
σον μετρίφρονα καὶ τὸσον πτωχὴν,
τὸ ἐμάντευσα.

Λέγων ταῦτα προσεπάθησε νὰ πε-
ριβάλλῃ διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφύ-
ν τῆς κόρης, ἀλλ' αὕτη διεξέφυγε καὶ
ἔφυγεν ἀποχαιρτίζουσα αὐτὸν μὲ ὕ-
φρος πείσμον.

— Αὐριον! ἐδῶ, τὴν αὐτὴν ὄραν!
τῇ ἐκραύγασεν.

Τὴν ἐπαύριον δὲν ἐλείφεν αὐτὴ εἰς
τὴν συνέντευξιν καὶ τὰς ἀκολούθους
ἡμέρας ἐπραξὲ τὸ αὐτό καὶ καθ' ἐ-
κάστην ἡ καρδίᾳ της ἐπάλλετο σφο-
δρότερον ἐρχομένης εἰς τὴν συνέντευ-
ξιν καὶ καθ' ἐκάστην, ὅπως μεταβῆ
ἐκεῖ, ἐναδύετο μετὰ πλείονος ἐπὶ μᾶλ-
λον καὶ μᾶλλον φροντίδας καὶ ἐρω-
τοτροπίας. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἐκάστην
ἐπίσης δὲν διήρχετο ἄδουσα καὶ ψάλ-
λουσα τὴν πρασίην καὶ ἠθισμένην ὀ-
δόν. Ἐξηγείροντο ἐν αὐτῇ αἰσθήματα
ἄγνωστα τέως καὶ νέα: κατέβηκε με-
τὰ προφυλάξεως ἀπὸ τοῦ δωματίου,
ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκοιμάτο ἡ οἰκογένειά
της, ἐκρύπτετο... καὶ ὅταν κρύπτε-
ται τις ἀρχίζει νὰ σπᾶλλῃ.

Καὶ ὁ ὦρατος ἀγνώστος ἡμέρα τῇ
ἡμέρᾳ ἐγένετο ἐπιθετικώτερος, ἡ δὲ
καρδίᾳ της ἀσθενιστέρη. Ἐπὶ τοσοῦ-
τον, ὥστε μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐπέθετο
οὕτως τὰ χεῖλην τοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου
της... μετώπου, τὸ ὁποῖον μέχρι
τῆς ἡμέρας ἐκείνης μόνος ὁ πατήρ της
εἶχεν ἀσπασθῆ! — Καὶ τῇ ἐφάνη φλο-
γερὸν τὸ εἶλημα καὶ ὅτι πῦρ ὑπῆρχεν
ὑπὸ τὰ χεῖλην τοῦ λάτρου της.

Φεῦ! φεῦ! μετ' οὐ πολὺ ἀθῶα θω-
πεῖα δὲν ἐπῆρκει εἰς τὸ ἀκόρεστον ἐ-
κεῖνο πάθος καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡ ἀ-
τυχῆς ἄρρων, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ
ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καὶ ἡ ψυχὴ της με-
τέβη εἰς τὴν φυγὴν τοῦ ἀπατεῶνος!
... Εἰς τὰς ἐνόχους ἐπιθυμίας του
ἀνταπεκρίθη ἐκεῖνη διὰ τελείου ἔ-
ρωτος.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὀλεθρίας ἡμέρας,
ἐπειδὴ ἡ κόρη δὲν ἐπανήρχετο οἰκαδε,
ἡ γηραιὰ μήτηρ της μετέβη ἀνήσυχος
πρὸς τὴν πηγὴν, πρακτικῶς ἀπαίσιον
ἐφαίνετο πᾶσαν τὴν στήθος της σθᾶσα
εἰς τὸ χεῖλος τῆς δεξάμενης, ἐκλινεν
ὅπως παρατηρήσῃ... Ἀτυχή ἐσθῆς
ἐπέπλεον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδα-
τος, ἀνθύλλια μαραμμένα εἰσεντο διε-

σκορπισμένα παρὰ τὸ σκιάδιον νεάνι-
δος ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἱ
πλύνονται ἐκοπάνιζον τὰ ἐνδύματα,
καὶ ὁ λίθος ἐκεῖνος διακαιόμενος ὑπὸ
πυρὸς ὑπερφυσικοῦ ἀπέδιδεν ὁσμὴν
θεοῦ καὶ ἀσφάλτου.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πνιγῆ ὁ δὲ ἀ-
πατεῶν δὲν ἐφάνη πλέον, καθόσον ἦτο
ὁ θάλαμος, ὅστις περιέρχεται περὶ τὰς
νέας κόρας, ὅπως καταστήσῃ αὐτὰς ἐ-
ρωτοτρόπους.

E. Ση.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

ὁ πῦ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(*Ἰδε προηγ. φυλλάδιον)

Εἰς τὰ ἄγρια ἔρη τῶν Ἀρκαδίων ὁ-
που ἐθαλλε πόα ὠδήγει τὴν ποιμνὴν
τοῦ Βένῃ ὁ Νότης.

Ἐκεῖ ἡ καλύβη του ἦτο, σύντροφον
ἔχουσα τὸν Βαρρᾶν καὶ τὸν Νότην· πέ-
ριξ δ' ἐκεῖνου τὸ μέγα ποιμνιον.

Ὅτε ἡ νύξ τὴν μέλαιναν της χλα-
μύδα ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν κόσμον, ὁ
υἱὸς τῆς Νάσσως στηρίζων τὸ εὐρύ
του μέτωπον ἐπὶ λυομένων δακτύλων
εἰς βαθεῖαν ἐβρίπτετο βέμβη.

Ἐπὼδες ταύτης ἦτο τὸ δάκρυ.

Ἄν τις ἀνεγίνωσκε τοὺς βραβύθεις
παλμούς του θὰ ἐχάρασσε...

Ἄλλοτε ὁ αὐλὸς μου ἤγει, ἐγέλα
τὸ θυμα, ἐμειδίον τὰ χεῖλη, ἐσπιν-
θούριζεν ἡ ἐστία καὶ εἶχον τὰ στήθη
θερμά. Τώρα; θηρναὶ ὁ αὐλὸς σιγαλέος,
δάκρυει τὰ θυμα, νεκροῦνται τὰ χεῖλη,
δὲν ἔγω ἐστίαν, ἰγὼ ἐκ τοῦ φύχους...

Ποῦ εἶσαι, μῆτερ, μῆτέρ μου
καλῆ!

Τὸ γόνυ μου κάμπει ὁ κάματος φέ-
ροντος ἐπὶ βράχων τὸ βῆμα, τὰ βλέφαρά
μου βεβαρυμένα πίπτουν, κλονοῦμαι καὶ
κυλίζων τὴν ποιμνὴν σὺρω τὸ βῆμα
εἰς τὴν μονήρη μου καλύβην. Ποῦ νὰ
κλίνῃ τὸ μελαγχολοῦν παιδίον τὸ κό-
πτον μέτωπόν του; ποῦ νὰ στηρίξῃ
τὰ στένοντα στήθη;

Ἢ μῆτερ, μῆτέρ μου καλῆ!

Στέναζε, Βαρρᾶ! οἱ στεναγμοὶ σου
εἶναι τὸ θάλπος μου, ἀφοῦ δὲν με θάλ-
πει πλέον ἡ αὐδὴ τῆς μητρὸς μου.
Βασιλεύσατε σκότη, ἀδελφοὶ τῆς καρ-
δίης μου. Βαυκάλισόν με εἰς τοὺς κόλ-
πους σου, νύξ. Δὲν με θλίβει τῆς μη-
τρὸς ἡ ἀγκάλῃ.

Ἢ μῆτερ, μῆτέρ μου...

Καὶ γλυκὰ γλυκὰ ὡς μελαγχολία
ἀπεκουμάτο ὁ Νότης, καὶ ἐπὶ τῶν ἀγνῶν
του χειλέων ἐπλεε μὲ πᾶσαν πνοὴν του
μὴ λέξις — μῆτέρ μου.

Καὶ ὅτε τὸ σκότος ὠχρία τοῦ ὀδί-